

[Alvilda Larsen.]

men han syntes nu, at det var meget vigtigere for os herinde at finde ud af, hvordan man kunne løse hans sogns skoles problem med de talrige skiftende vikarer. Børnene i hans skole kom ind som 7-årige og gik ud som 14-årige uden at have haft en eneste fast lærer i mere end et halvt år.

Jeg tror, denne mand fra Vendsyssel peger på et af de for alle forældre mest afgørende spørgsmål, og jeg tror, at han har reageret præcis på samme måde, som de fleste forældre i byerne gør det. De spørger: Strukturændringer, linier og forskellige skoleafdelinger — hvad er det for noget? Det er måske rigtigt, og det kan være meget godt; det er i alt fald noget nyt. Men hvorfor er der ingen, der taler om de overfyldte skoler, om de altfor store klasser, om at børnene må skifte klasseværelser ustandseligt? I en familie med tre skoleøgende børn har moderen nok at gøre dagen igennem, fordi disse tre børn skal møde på forskellige tidspunkter og kommer hjem til forskellig tid. Det er sådanne ting, der skaber uro og nervøsitet dagen igennem hos børn og forældre. Det er disse urimelige forhold, der er mest aktuelle, og det er dem, forældrene ønsker en løsning på — og efter min mening med rette.

Jeg gør mig ikke her til talsmand for den opfattelse, at man ikke i tide kan diskutere strukturændringer af skolen. Det kan man naturligvis godt, udviklingen i samfundet kan jo nødvendiggøre det. Jeg har imidlertid en fornemmelse af, at de ændringer af skolen i dag, som regeringen foreslår, er et bevidst eller ubevidst forsøg på at sno sig udenom løsningen af de største af de vanskeligheder, som skolen, børnene og forældrene lider under. Det afgørende er, at strukturændringen — hvis en sådan skal komme — kommer som et led i forbedringen af skolen og ikke bare som udenomssnak for at undgå virkeligt alvorlige pædagogiske problemer, utilstrækkelige byggebevillinger og uanstændige arbejdsvilkår for skolens medarbejdere.

De aktuelle vanskeligheder beror på, at der ikke er bygget skoler nok — manglen er katastrofal — og at alt, hvad der er nødvendigt for skolen, for dens harmoniske arbejde: hensigtsmæssig indretning, tilstrækkeligt med arbejds materiale og meget

andet, er blevet udsat for den nedskærings- og sparepolitik, som skiftende regeringer har ført, fordi statens midler er blevet anvendt til at klare de tunge militære byrder, som tilslutningen til Atlantpagten har betydet. Det er folkeskolen, der er blevet hårdest ramt.

På Danmarks Lærerforenings repræsentantskabsmøde i sidste uge aflagde formanden, hr. Niels Nielsen, en beretning, hvori han sagde noget om, at vor skoles alvorligste problemer i dag er — som de har været det i de senere år — lokalemanglen og lærermanglen. Situationen er i virkeligheden så katastrofal, at enhver lejlighed må benyttes til at ruske op i myndighederne og minde dem om deres ansvar for den opvoksende ungdom.

Videre hedder det i omtalen af skoleloven af 1937; jeg citerer . . .

Formanden: Der kan ikke citeres uden tilladelse.

Alvilda Larsen: Jeg beder om tilladelse til at citere:

„Skoleloven af 1937 kan nu snart fejre sit 20 års jubilæum, og endnu må en stor del af vore landsbyskoler arbejde under lokaleforhold, undervisnings- og skoleplaner og med inventar og materiel, der stammer tilbage fra 1814-loven, alt sammen fordi skolebyggeriet foregår i et så langsomt tempo, at det trodser al rimelighed og sund fornuft.“

Senere anføres det, at man har den opfattelse, at myndighederne har svigtet skolen indtil det uforsvarlige. Det er hårde ord, men er de ikke sande?

På et tidspunkt, da 1937-skoleloven, der fastsætter et bestemt skolebyggeri — hvis frist iøvrigt er udskudt nogle gange, sidst til 1958 — så dårligt har kunnet opfyldes og, hvad vi i dag med sikkerhed kan sige, langt fra bliver opfyldt, inden fristen udløber, er det helt andre ting end strukturændringer, der skal til.

Det understreges fra mange sider, at de lokale skolemyndigheder gør sig store anstrengelser for at komme i gang med skolebyggeriet i henhold til skoleloven af 1937, men de standses af de bevilgende myndigheder. Mon så ikke regeringen først og fremmest skulle tage sig på at rette på